

Hyvä on mun täällä olla,  
aivan armasta eleä  
Hämeessä hehkeässä,  
miltei varrella Vanajan.

Käydessäni kasvumailla  
kauniin Kuopion takana  
kysyi kasvukumppanini  
ihmeissään ja kummastellen,  
kuinka onkaan mahdollista  
Savon miehen näin elellä  
jäyhäsuisen heimon mailla,  
kansan jahkaavan parissa.

Ei ne tunne, ei ne tiedä  
oivan kansan rehtiyttä,  
vakautta, viisautta,  
aitoutta, ahkeruutta,  
jota täällä saa kokea.  
Hölötä ei heimo heljä,  
pahoin ei se pieksä suuta,  
mutta kyllä heiluu huuli,  
heiluu huuli, raikaa nauru  
kera kelpo ystävien,  
vaan ei vieraiden parissa.

Hämeen heimo, hieno heimo,  
uskollinen, auttavainen  
syömmeni vei vihdoon multa,  
täällä kun olin elellyt  
vuosikymmeniä kaksi  
sekä täältä naisen nainut.

Ennen jotkut ihmetteli,  
mikä lienen miehiäni,  
kuka kulkija mokoma.  
Taisin liikaa soittaa suuta,  
olla äänessä alati.  
Kavereita nyt on kaikki,  
ylimpiä ystäviä.  
Aviosta alkoi kaikki,  
vihkipallilta virisi.